

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

HVAR 8 DAG

4:de årg.

Den 4 Januari 1903.

N:o 14

Återgifvande af text eller illustrationer ur HVAR 8 DAG utan särskild öfverenskommelse förbjudes.

INNEHÅLL: *Biskop Claes Herman Rundgren* (med 1 porträtt). *Orkanen på Västkusten* (med 5 illustr.) *Järnvägsolyckan vid Hallsberg* (med 1 illustr.) *"Mot strömmen"*. Dagboksanteckningar. För HVAR 8 DAG af Th. Randal. *Drottning Sofia* (med 1 porträtt). *Julbref från Stockholm* (med 3 illustr.) *Generalmajoren friherre Zachris Rudbeck* (med 1 porträtt). *Arkebiskopen af Canterbury* † (med 1 porträtt). *Kronprinsparet af Sachsen* (med 2 portr.) *Veckans porträttgalleri* (med 29 portr.) *Den nya Nildammen vid Assouan* (med 2 illustrationer).

BONNIERS TRYCKERI AKTIEBOLAG. GÖTEBORG. 1903

Foto. Anna Ollson, Karlstad.

BISKOP CLAES HERMAN RUNDGREN.

Den äldste af rikets biskopar i fråga om ålder och tjänsteår, liksom en af de mest framstående, är biskopen i Karlstad, CLAES HERMAN RUNDGREN. Född i Stockholm den 12 aug. 1819, ingick hr Rundgren sålunda i somras i sitt 84:de år, och han har i 30 år sedan förliden maj innehaft biskopsämbetet i Karlstads stift, hvilket det är honom beskärmt att fortfarande med oförminskade krafter vårda.

En utförlig biografi öfver biskop Rundgren vore förvisso här på sin plats, och han har själf i viss mån genom sin själfbiografi i Svenskt biogr. lexikon, ny följd, lämnat materiel härtill. Men då vi weta, att en längre uppsats om biskop Rundgrens lif och verksamhet vore emot hans önskan, nöja vi oss med att endast gifva de stora hufvuddragen.

Det yttre förloppet af biskop Rundgrens lefnad ter sig alltså på följande sätt.

Fil. dr 1842 och teol. kand. 1845 blef R. s. å. docent i homiletiken vid Uppsala universitet, därmed förenande vi pastorstjänsten vid Uppsala domkyrka 1848 och vikarie- rande för teol. pastorals adjunkten 1851. Utnämnd till kyrkoherde i Norrköpings stadsförsamling 1852 tillträdde R. ämbetet i maj 1853, blef s. å. v. kontraktsprost och ord. 1855. R. utnämndes år 1870 till öfverhufvudpredikant och pastor i hoförsamlingen samt 1871 till biskop i Karlstads stift, hvilket ämbete han år 1872 tillträdde. Han blef 1892 fil. jubeldoktor.

Förtroenden: Kallad till predikoprot af Hedvigs förs. 1850 och af stadsförs. i Norrköping 1851, predikant vid magisterpromotionen s. å., inspektor vid Norrköpings högre elementarläroverk 1853, ordf. i direktionen för Tekniska skolan i Norrköping 1856, ledamot af presteståndet 1859—62 och 65 och af riksd. 2:a kammare 1870—72, 76—78, 79—81, vald äfven för följande 3-års period, men afsade sig 1882. Kallad till predikoprot för pastor primarie befattningen i Stockholm, men afsade sig. Landstingsman för Norrköping 1864, 66, 69. Stadsfullmäktig i Norrköping 1866, præsides vid prästmöte i Linköping 1868. Ledamot af kyrkomötet 1873—98 samt vice ordf. 1888 och 93. Predikant vid riksdagen 1871 och vid kyrkomötet 1873. Ledamot af bibelkommissionens granskningsnämnd 1885.

Utmärkelser: Teol. dr 1860, led. af Nordstjärneorden 1864, kommandör 1873 och af stora korset 1873. Riddare af Carl XIII:s orden 1884 och en af de aderton i Svenska akademien 1887.

Resor har biskop R. företagit i Sverige, Norge, Danmark, Tyskland, Frankrike och England.

Hans utgifna skrifter uppgå till ett stort antal, och anteckna vi bland dem Norrköpings kyrkotidning, en årgång predikningar samt Minnen från templet, från grafven och från lärosaler.

Inom Karlstads stift har biskop Rundgren hållit prästmöten åren 1875, 81, 87, 93 och 99 samt prästsällskapsmöten nästan alla år; då prästmöten icke hållits ha visitationer hållits två gånger i alla pastorat och tre gånger i åtskilliga. I ämbetet har R. inwigt 139 prästkandidater och verkställt 71 kyrkoherdeinstallationer. Han har inwigt 16 nybyggda eller restaurerade kyrkor och 14 begravningsplatser samt varit ordf. eller ledamot i åtskilliga styrelser för nyttiga och välgörande ändamål. Och det var icke länge sedan han förrättade visitationer och installationer i Karlskoga och Sunne.

Biskop Rundgren har i hela sitt lif varit en energisk förkämpe för hvad han anser sannt och rätt och aldrig stuckit under stolen med sin öfvertygelse. Djupt nitälskande för de fattiga och okunniga, har han öfverallt, där han verkat, på ett stortadt sätt höjt och utvecklat fattigvården och folkskoleväsendet, och i detta afseende kommer biskop Rundgrens namn aldrig att förgätas. Han har i ordets bästa mening varit kommunalman.

I kyrkliga och politiska frågor har biskop Rundgren alltid varit strängt konservativ, bekämpat sektväsendet, o. s. v. Vid behandlingen af katekesfrågan å kyrkomötet 1873 betonade han omöjligheten för kyrkan att ändra något i sin bekännelse — och han var i prästeståndet en af de ifrigaste kämparne mot representationsförändringen. På den senare tiden har biskop Rundgren flera gånger i tidningarne tagit till orda i angelägna frågor och gjort det på ett sätt, att det af somliga personer ansetts, att han öfver-

gått till mera liberala åsikter. Detta torde emellertid knappast vara fallet, utan biskop Rundgren hyllar nog allt fortfarande samma idéer som förut. Men man må icke glömma, att han alltid betecknat sin ställning inom församlingen och kommunen såsom »praktiskt framåtskridande». Han skriver i sin ofvannämnda själfbiografi på tal om de stora frågorna vid de fyra sista ständriksdagarne, »att man väl behöfde besinna sig vid besluten därom. Det är denna besinning, som är karaktäristisk för konservatismen och som gör sig gällande hos dem, som hafva att tillämpa lagarne i det praktiska lifvet, synnerligen på det kyrkliga området. Förträffliga teorier om friheten och dess utveckling i alla riktningar visa sig i tillämpningen vara dåliga grundvalar för ordning, skick och tukt inom staten, kyrkan och kommunen. Aktningen för bestående lag, tradition och sed är konservatismens ledstjärna. Att inom lagens gränser söka befördra utvecklingen är konservatismens uppgift. Jämför man därför min ställning inom riksdagen, såsom deltagare i lagstiftningsarbetet, med min ställning inom församlingen och kommunen, så måste den förra betecknas såsom teoretiskt konservativ, den senare såsom praktiskt framåtskridande; och om detta kan synas vara en inkonsekvens, så är det dock en motsats, som gifvit mig tillfredsställelse.»

Om denna dualitet talar biskop Rundgren vidare vackra och visa ord i sitt inträdestal, den 20 dec. 1887, i Svenska akademien. Som bekant, är biskop Rundgren en af vårt lands störste vältalare, liksom han är en utmärkt stilist, med ett bildrikt och stor- slaget språk.

»Taga vi emellertid i betraktande de mänskliga förhållanden», yttrade biskop Rundgren vid tillträdet till den efter statsrådet F. F. Carlson lediga stolen i akademien, »så kunna vi i dem alla skönja tvänne poler, hvilka, inom naturens rike betecknade såsom den positiva och den negativa, inom statens och kyrkans, vetenskapens och konstens områden bära namn af framåtskridande och stillastående. Men ingendera har i och för sig absolut giltighet. Ingendera kan umbära den andra. Ehuru hvarandra motsatta, mötas de städse på sina vägar, än våldsamt och oroväckande, än fridfullt och lugnande, alltid bärande uti sitt sköte, hvad vi kalla utveckling. Vilja vi tänka oss i stort vare sig framåtskridandets eller stillaständets lag oafvisligen tillämpad, låtom oss skåda upp till himlakropparne i världsrymden. Framåt gå de nu, och framåt hafva de gått under årtusenden, men efter eviga lagar, styrda af den osynliga hand, som leder deras banor. Droges den handen tillbaka allenast från en enda af de otaliga världskropparne, svindla måste vår tanke för fördölsen från den häjdlöst framilande stjärnan. Men icke annorlunda skulle det ske, om någon enda af de lysande punkterna där uppe stannade i sitt lopp, häjdande och störande den lagbundna kretsgången. Så mäktig är lagen, som styrer världarne där ofvan! Skola då vi, i dåraktig själfförblindelse, mena oss frikallade från endera af världsutvecklingens allsmåttiga lagar? Sällspordt är därför, att personligheter med bildning och insikter ensidigt och utan afvikelse hålla fast vid någondera af dessa poler, vare sig det hänsynslösa framåtskridandets eller det tröga stillaständets...»

Vi vilja sluta med dessa ord, som tyckas oss utmärkande för den praktiske »aandsaristokrat», som leder Karlstads stifts angelägenheter.

ORKANEN PÅ VÄSTKUSTEN.

Hela landets präss har bringat ut förliga beskrifningar öfver den förödande storm, som hemsökt vår västra kust under natten mellan juldagen och annandagen. Att i HVAR 8 DAG tillnärmelsevis i ord beskrifva de följder af orkanens framfart som visat sig öfver snart sagdt hela kusten, vore ju olämpligt. HVAR 8 DAG har i dess ställe låtit taga några vyer från de mest härjade platserna, hvilka här återgifvas. Tyvärr ha de afbrutna kommunikationerna föranledt att vi icke kunna visa så många bilder vi önskat; de som här återfinnas torde emellertid vara nog så betecknande, och af ett stort intresse, då en liknande storm icke i mannaminne gått öfver våra kuster.

* * *

Den öfre bilden visar ett nyuppfördt stenhus i Göteborg, hvars ena gafvelvägg till stor del uttryckts af orkanen, som blåst in genom de öppna fönstren. En del af taket fördes af stormen öfver en hel stor öppen gård och placerades öfver taket å en närliggande byggnad, hvilken därvid rätt betydligt ramponerades.

* * *

Bilden härunder visar en hamnbild från Halmstad, en af de svårast hemsökta platserna. Man ser stora isstycken och vrakspillror högt upp på land, kastade öfver kajspären.

Den öfre bilden å sidan 213 visar hur orkanen härjat i sydvästra Sverige, där den gjorde sina måhända våldsammaste härjningar i Limhamn och

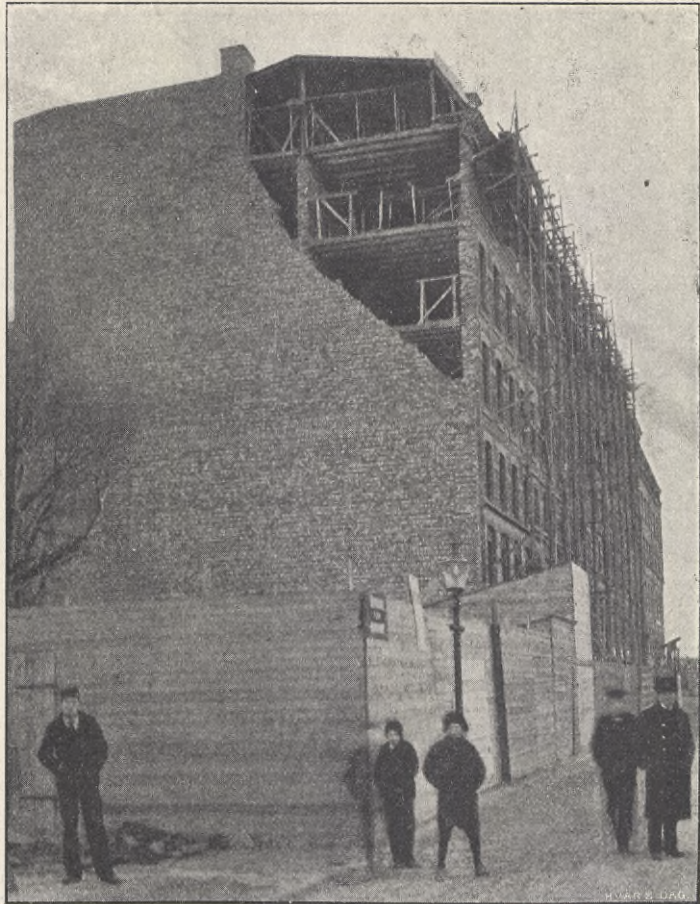

Foto. Jonason, Göteborg.

Kliché: Bennt Silfversparre.

ORKANEN I GÖTEBORG: En nedblåst stenvägg.

Foto. Orla Eock, Halmstad.

Kliché: Kem. A.-B. Bennt Silfversparre, Sklm—Glg.

ORKANEN I HALMSTAD: Vy af hamnkajen, belagd med isstycken och vrakspillror.

Foto. Orla Bock, Halmstad.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Silfversparre, Sthlm—Gbg.

ORKANEN I HALMSTAD: Det stora mudderverket, bundet med 6 ankare, slet sig löst och dref upp på land, såsom synes ofvan.

trakten däromkring. Bland annat förstördes hela den järnvägslinie, som förbinder Limhamn med Malmö och som utgör den för närvarande kännbaraste verkningen af stormen. Vår bild visar ett parti af den raserade järnvägsbanken ungefär mitt för Saltsjöbadens badhus vid Ribersborg. Timmerstycken och annat från det ramponerade badhuset ha jämte hela partier af den i grund förstörda, nära 300 meter långa bryggan kast ts upp på banken, hvars räls och slipers vräcks ned på bankens inner-sida, där denna icke helt bortsköljts. I bakgrunden se vi Malmö hamn där stormen och det höga vat-

tenståndet likaledes anställt stor förödelse och längst till vänster i förgrunden se vi rästerna af Saltsjöbadens stora cykelstall, hvilket bortsopats af stormen och i hela sin längd slungats flera meter från sin plats upp på banvallen, där det ligger upp- och nedvändt.

*

Bilden härunder visar den nedblåsta ladugården å egendomen Kastellgården vid Kungelf. I fallet begrofvos de stora byggnaderna hela kreatursbeställningen, 130 kor. Af dessa döddes 8 genast, medan 22 tillfölje svåra skador måste nedslaktas.

Foto. HVAR 8 DAG.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Silfversparre, Sthlm—Gbg.

ORKANEN I KUNGELF: En nedblåst ladugård.

Efter teckning för H. S. D.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Sjöforsparre, Sthlm—Gbg.

ORKANEN I MALMÖ: Den raserade järnvägsbanken till Limhamn.

JÄRNVÄGSOLYCKAN VID HALLSBERG.

Amatörfoto.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Sjöforsparre, Sthlm—Gbg.

JÄRNVÄGSOLYCKAN VID HALLSBERG DEN 18 DECEMBER.

Tillfölje af att en koppelkrok af'ycktes mellan tvenne vagnar å ett långt godståg på ingående till Hallsberg, å den ganska starka lutningen där, blef tåget deladt i två delar. Första delen, draget af lokomotiv, gick med god fart, och senare delen rullade utför mot stationen på något afstånd. När lokomotivet slutligen saktade, ökade däremot den fria delen farten tillfölje den starka lutningen och sammanstötningen skedde med stor våldsamhet. Fyra vagnar krossades och en af dem slungades in i en trädgård, som synes å bilden ofvan. Ingen människa skadades allvarsamt.

MOT STRÖMMEN.

Dagboksanteckningar. För HVAR 8 DAG af Th. Randal.

Den 1 december 1901.

Äntligen framme! Hel och välbehållen, stående på den frusna marken med blickarna fästade på det solbelysta »Sundet».

Skodsborg! Vintersanatorium! Ja visst! Jag höll nästan på att glömma, att jag är sjuk, skall hvila mig, får varken se eller höra för att icke anstränga nerverna. Puh!

Nerver! Jag kan nästan afundas en sådan där stor, tjock bondjänta, med kinder och armar som hvetebullar, hvilken utan att blinka kan äse, huru man slaktar en gris, och kan hålla kärlet, i hvilket blodet rinner varmt och ångande ur snittet.

En öppen, djup, klar själ i en sådan kropp — ahl! Skall bli roligt att se, hur den värde »askuiapen» här ämnar indela min dag åt mig. Jag känner en sådan innerlig lust att strunta i både honom och hans föreskrifter. Att göra raka motsatsen — det vore en njutning!

Tänk, att stå här nere vid strandbrädden, med »Sundet» sjungande och skvalpande vid sina fötter, och långt, långt bort i fjärran ett svartblått streck — ett sådant där ojämnt, vågigt — Sverige, det skorrande Skåne, och så endast himmel och skog öfver och omkring sig — det är ljufvligt!

Hvem kan då undra på, att man får en känsla af — själfhärskare, och alldeles icke känner någon lust till att låta sig kömmenderas af en sådan där klok herre med pincenez på näsan och karbollukt i kläderna.

Det börjar bli kallt! Det biter i näsan och i öronen, och ögonen tåras af kölden.

Farväl med dig, du fria, friska, nervlösa Öresund! Nu går färden hemåt till medlidsamma blickar, vänliga förfrågningar, milda förebräelser och mera sådant — men vi träffas igen!

Den 2 december 1901.

I dag ha vi varit där, min mor och jag, hos karbolherrn. Han hade ingen pincenez!

Jag gick dit med hela personen fylld af opposition.

Jag gick bort och ställde mig vid fönstret, medan min mor hälsade på honom. Som jag stod där, lades en hand på min axel, och en röst sade:

»Jaså, detta skall bli min patient!»

»Nä-ä!» sa' jag, fortfarande i samma stämning.

»Men mitt barn!» ljöd min mors förmanande röst.

Jag vände mig om och såg en lång, brunskäggig karl stå och grina åt mig.

»Blek!» utlät han sig visst.

»Röd!» sa' jag.

Han såg en smula förvånad ut, men fortfor:

»Dansar för mycket?»

»För litet!»

»Ack, herr doktor, hon har skrivit och läst för ifrigt», inföll min mor.

»Läst romaner och skrivit kärleksbref?» sporde han.

»Skrivit romaner och läst kärleksbref!» rättade jag honom välvilligt.

»Åh hå!» sa' han.

»Ja ha!» sa' jag.

Han skakade på hufvudet och gick bort till sitt arbetsbord. Jag återtog min plats vid fönstret.

Med ett obeskrifligt hänleende åhörde jag hans ordinationer vis-à-vis mig, ställda till min mor.

»Stiga upp klockan åtta om morgonen, en halftimmas promenad på en läfull plats, frukost, bestående af ägg, smör, bröd och mjölk, så åter pro-

menad. Därpå en och en half timmas hvila, så middag, bestående af välling, magert kött och frukt, därpå en liten promenad, så hvila och så kvällsmat: té och smörgåsar; klockan nio i säng. Kaffe, läsning och skritning fullständigt förbjudna saker!

»Jo, det skall du få se, min gosse lilla», mumlade jag för mig själf och rynkade pannan i bistra, trotsiga veck.

Jag hörde min mor taga afsked och vände mig från fönstret och närmade mig dörren.

»Adjö, min fröken!»

»Adjö!» sa' jag så där ut i luften. »Säg, ha de godt kaffe på hotellet?»

»Men älskade barn!» Min mor grep mig om armen; men jag seglade lugnt ut ur rummet, i förbifarten ögnande igenom en tidning, som låg på bordet i väntsalen.

Den 3 december 1901.

Min mor är förtviflad. Jag steg upp klockan half tio och marscherade direkt ned till stranden. Det blåste en frisk vind, som kom Sundets vatten att rulla och hoppa som i vild opposition.

Den vind, som slog emot mig där utifrån, dof-tade ljuf sympati. Opposition — det är just min färg det!

Spatsera en half timma på en läfull plats!

Jaha — visst ja! Lä var det!

Jag stoppade händerna i kavajfickorna och gaf mig af rakt mot vinden.

Kjolarna snodde sig kring mig, och min välfriserade lugg blef rak som en nybakad löjtnant.

Blåsten täppte till både näsa och mun på mig, så att jag på långa stunder ej förmådde andas; men friskt var det och så rakt mot instruktionen — det var just det allra bästa.

»Kallas det här för en läfull plats, min fröken?»

Jag kände så väl igen rösten och så — lukten — karbol. Puh! Den kom som en bred våg med vinden och slog mig upp om öronen och in i näsan.

»Nä-ä! Hvem har påstått det?»

Jag stoppade min förvildade lugg upp under sportmössan och drog denna djupt ned öfver öronen — och så trafvade jag på.

»Åh, halt, ett ögonblick, hvad?»

»Halt? Jag har varken varit halt för ögonblick eller timmar.

»Men så stanna då!»

»Omöjligt, det strider mot föreskriften!»

»Hvems? Min?»

»Mins ni ej bättre, hvad ni ordinerar, än att ni behöfver framställa en dylik fråga?»

»Tänker ni ta' lifvet af er, fröken?»

»Nej, för all den del! Jag har ej för vana att göra toalett på landsvägen. God morgon!»

Jag gjorde helt om och gick med sjumilasteg tillbaka samma väg.

En utdragen hvissling strök med vinden förbi mitt öra — han var arg, karbolherrn — och klingade för mig som den ljufvaste musik. Jag nickade gladt åt min vän, Sundet; vi liknade hvarann i dag, lika fulla af motsägelselusta båda två.

Ofvan på promenaden åt jag en bastant frukost: Kaffe, biff och sardinsmörgåsar.

Min mor yred sina händer.

»Hvad skall det tjäna till att resa till sanatorium och rådfråga läkare, då du handlar rakt mot föreskrifterna?»

Så ljöd hennes klagö-»poem», på hvilket jag genmälde:

»Nej, det tjänar till intet att resa omkring till

en massa läkare, utan hjälper det bra mycket bättre att leiva ett lugnt, naturligt lif utan alla dieter och föreskrifter. Nämn mig en dag, då jag inmundigat en frukost som denna?»

Min mor suckade och teg.

Före middagen skref och läste jag en timmas tid, hvärpå jag ater tog mig en promenad.

Det hade mulnat till, och tjocka snömoln hängde öfver vattnet. Vinden var atmojnad, och »Sundet» såg helt fredligt ut. Svenska kusten var försvunnen i ett dimnöjdt fjärran, och bokskogen stod så allvarsam och dystert som en här af gamla trogna krigsbussar på vakt.

Jag letade upp flata stenar och började kasta »smörgåsar». Några andra sanatoriegäster gingo bieka och allvarsamma förbi, tagande sin reglementerade promenad.

Det var en ung flicka och en äldre herre.

Jag sköt mössan i nacken och vinkade muntert åt dem. De stannade och sågo förvånade ut. Jag tog en sten och kastade.

»En, två, tre, fyra, fem!» räknade jag högt, »Åh, kom och försök!»

De tittade på hvarandra — så kommo de, långsamt och tvekande.

»En briljant motion, den här.» Och så flög åter en sten öfver vattenytan.

Jag sade mitt namn; de sade sitt.

Det var far och dotter, hvitka liksom jag voro strängeligen tillsagda att följa alla ordinationer och föreskrifter.

»Försök det här ett tag», sa jag.

Hon log, tog upp en sten och kastade; han likaså. Och om en stund kappades vi om, hvem som kunde kasta bäst.

»Se så där ja! Nu ha vi fått appetit till middagen.»

Plums! sjönk den sista stenen i djupet och en massa ringar uppstodo på vattenytan. Det förekom mig, som om »Sundet» log uppmuntrande åt mig; de där ringarne liknade vecken omkring en skratande mun.

»Men Gud, kära pappa, vår promenad! Nu är det middagstid, och doktorn, som så strängt sagt — —»

Han såg helt förbryllad ut.

»Bry er inte om, hvad han säger, fröken!» förmanade jag lugnt, i det vi gingo förbi doktors villa, i ett af hvars fönster han själf stod.

Far och dotter sågo helt skuldmedvetna ut, och jag gick och önskade, att han måtte sett hela upp-tåget nere vid stranden.

— — — — —

Det var hummer på matsedeln — friska, nykokta — påstod den pomadaklustrade ganymeden med en bugning mellan hvarje adjektiv.

»Bien! Så skola vi ha hummer.»

»Välling, lilla barn!» hviskade min mor öfver bordet.

»Ja, gärna det. En välling till min mor och en hummer till mig!»

Pomadburken flög — och min mor satt som förstenad. Jag log mitt soligaste leende och gick vidare i matsedeln.

Hummern kom — och vällingen äfven — och strax därpå »karbolherrn». Min mor blickade hjälplöst mellan vällingen och den sist ankomne.

»Olja, ättika, socker! Tack! Det skall smaka.»

Han hörde det, då han gick förbi vårt bord, och han stannade också ett ögonblick, betraktande mig med en blick, som kom hummern att fastna halfvägs i halsen på mig — jag tyckte, den sma-

kade karbol. Därpå gjorde han en artig bugning för min mor och gick vidare.

Nu följde kyckling med sallader och så glace. Jag åt väldigt; ty han satt en bit ifrån och kunde se allt, som serverades oss.

Ett stycke ifrån oss satt äfven far och dotter, mina sportskamrater från Sundet, och »delikaterade» sig med — välling.

»Hummern var utmärkt, glacen likaså!» hviskade jag i förbifarten, då jag passerade deras bord.

Min mor gick till sitt rum, och jag uppsökte lässalongen.

Politiken, Dannebrog, Berlingske och Nationaltidende genomlästes; därefter kom turen till en reseskildring från Kina, två band — jag läste tvåhundra-tjugio sidor, så förmädde jag ej mer.

Doktorn satt och resonnerade med några damer i rummet bredvid — två långa, magra »miser» — och höll ögonen på mig i min länstol.

Jag tog upp min anteckningsbok och gjorde för syns skull några anteckningar.

Kaffe, skrifning och läsning äro strängt förbjudna saker.

Jag förde fingret till ringledningens elfbensknapp på väggen.

»Åh, källner, en stark kopp kaffe!»

Jag hoppades att få se »honom» därinne rycka till eller åtminstone rynka ögonbrynen; men nej, han log blott sitt älskvärdaste leende — det behagade mig ej.

Jag drack en munfull, och så gick jag ut.

Det var nästan helt mörkt ute, och den friska vinden från i morse hade vuxit till storm. Det röt och pep borta i dunklet, och Sundet rullade i hvita fräsande vågor uppå stranden.

»Du är arg i kväll, gamle vän! Allt fortfarande sympati oss emellan.»

Efter en kort promenad fram och tillbaka utanför hotellet återvände jag in.

Efter supén samlades en del af sanatoriegästerna i sällskapslokalerna — karbolherrn var äfven där. Man konverserade matt och allvarsamt, då och då tittande på klockan, som gick stadigt och säkert till nio.

Borta vid pianot satt en ung man och preluderade, dystert och sorgmodigt, till dess Beethovens sorgmarsch i hela sitt djup tonade genom rummen.

Jag tyckte, att dessa förvandlades till en lång rad grafkamrar och människorna till en hop med bleka andar, som lämnat sina kistor. Felades nu bara tolf dofva klockslag, och illusionen hade varit fullständig.

Jag fick en idé.

Som en pil for jag af bort till pianot.

»Åh, hör!»

Pianisten lät förvånad händerna hvila, och som en naturlig följd därpå förstummades begravningsmarschen.

»Kan ni en vals?»

»En Chopin?»

»Nej, visst icke! En Strausser.»

»Spiller ikke den slags ting.»

»Jaså! Ja, det är ju en konst att spela dansmusik bra; men mina pretentioner äro små, en liffull melodi, som sätter fötterna i gång, är allt hvad jag önskar.»

Han kikade på mig med sina små ögon, och så i ett nu glimmade det till bak de mörka fransarne, och »Venus, Venus, steig hier nieder», bröt begravningsatmosfären omkring oss.

Forts. sid. 219.

• DROTNING .SOFIA •

DET SENASTE PORTRÄTTET AF DROTNINGEN, I HOFDRÄKT,
EN JULGÅFVA FRÅN HENNES MAJ:T TILL KONUNG OSCAR.

HOFFOTOGRAF L. LARSON, STOCKHOLM.

Klisché: Bengt Silfvercrone.

JULBREF FRÅN STOCKHOLM.

Ingen snö och alltså inga vackra hvita gator, ingen bjällerklang ingen stämning? Ahjo, om också snön uteblef och fastän himmelen dagarne före julaftonen och på själfva julaften var dystert gråmulen, hindrade detta dock icke, att den gamla julstämningen infann sig. Ty den beror till allra största delen på människorna själfva, och de ville naturligtvis bereda hvarandra och sig själfva en glad jul åtminstone ville det stora flertalet detta.

Rörelsen på hufvudstadens gator var, oaktadt slasket, rätt stor, fastän en icke obetydlig skillnad märktes mot hvad fallet varit föregående år. Och i butikerna rådde i allmänhet ingen svår trängsel. Nog har man i år köpt mindre julklappar än förut — och billigare, påstås det också — ty de dyra tiderna tillåta inga extravaganser. Nåja, man kan ju ha haft lika roligt ändå, fastän man dragit litet in på staten.

Men en gran måste litet hvar köpa sig, kosta hvad det kosta ville. Till julen kommer skogen till staden, medan högst få af stadens, åtminstone hufvudstadens, befolkning kommer till skogen, där dock den största julefriden råder. Skogen forslas till staden, hufvudsakligen en småvuxen skog, spinkiga träd med icke alltför många grenar. Men granarne ha alltid god åtgång, och på själfva julaften, sedan mörkret sänkt sig och det börjar lisa i de tusen hemmen, är det nästan omöjligt att få köpa en gran. För de få julträd, som då återstå, betalas orimliga pris.

Foto. HVAR 8 DAG.

Kliché: Bengt Silfverparre.

JULMARKNADEN Å STORTORGET.

Och julmarknaden på Stortorget, denna kvarleva från gamla tider, som de senare åren fått aktualitet, därigenom att kungen brukat besöka den och göra inköp af en del godter, som de hastigt tillströmmande barnen erhållit. Julmarknaden kan nog när som helst säga adjö, ty den har öfverlevat sig själf. Vid stånden säljes mest utländskt kram, som man kan få i hurdratals bodar öfverallt i Stockholm, och inga särskilda, trefliga an-

Foto. HVAR 8 DAG.

Kliché: Kon. A.-B. Bengt Silfverparre Sthm.—Gbg.

JULGRANSMARKNADEN Å NORRA BANTORGET.

ordningar vidtagas för att pigga upp marknaden. Men den hålles på en historiskt rykbar plats, midt i hjärtat af gamla Stockholm.

Juldagen var i forna tider i Stockholm en ödslighetens dag. På morgonen begaf man sig nog till otta, men sedan voro gatorna så godt som folktomma. Nu mera promeneras det betydligt mera på juldagen, och på kvällen befolkas de stora förlustelseetablissemangen, såsom Berns och B anchs. I år bjöds det till och med på en riktig konsert, utan punsch, å Svenska teatern, där den lille underbare violinvirtuosen Florizel von Reuter spelade inför en rätt talrik publik och herrar Bergström och Schtucker sjöngo. Lille Florizel, känd öfver hela Sveriges land genom sin nyligen företagna stora tourné, trifves förträffligt i Sverige. Eftersom de fotografier, som hittills varit synliga af den märkvärdigt begåfvade gossen, varit mera förskönade än lika*, lät HVAR 8 DAG på själfva juldagen »taga» Florizel i sällskap med hans mamma, som lär vara så öm mot honom — och det är ju en mycket trefflig julbild.

— Och så, på annandagen, låg Stockholm ändtligen packadt af snö, som börjat falla på juldagskvällen. Ett par grader kallt — men knappast någon riktig vinter. Ännu ingen skridskoåkare på Nybroviken. Den bilden får visas en annan gång, litet längre fram på nyåret, då man i yrande fart susar omkring på skridskorna och inbillar sig åka i fatt den vingade tiden...

—of.

* Männe icke härifrån bör undantagas det »speciella» porträtt som är infördt i HVAR 8 DAGS n:o 6, III årgången?

Red.

Annonser för HVAR 8 DAG insändas till
HVAR 8 DAGS ANNONSEXPEDITION, GÖTEBORG.
Upplaga för närvarande 40,300 ex.

Foto. HVAR 8 DAG.

Klubbé: Bengt Sjöforsparn.

FLORIZEL VON REUTER MED SIN MODER.
Konsertade juldagen i Stockholm.

GENERALMAJOREN FRIHERRE ZACHRIS RUDBECK. MED ANLEDNING AF 70-ÅRS DAGEN.

70 år fyllde den 27 dec. generalmajoren i generalitetets reserv, friherre *Johan Zachris Josua Ture Gustaf Rudbeck*. Född på Marieberg — son af hofmarskalken Klas Reinhold R. och grefvinnan Oxenstierna — aflade R. 1850 studentexamen i Uppsala och två år senare officersexamen, hvarpå han blef underlöjtnant vid Andra Lifgardet, nu Göta Lifgarde. R., som utnämndes till löjtnant 1855, anställdes som premierlöjtnant vid danska arméns tredje infanteriregemente 1864 och deltog under dansk-tyska kriget i flere strider. Den energiske militären steg därefter i graderna, så att han 1888 blef öfverste och sekundchef för Göta Lifgarde och 1896 generalmajor i armén, hvarvid han erhöi nådigt afsked med tillstånd att kvarstå som generalmajor i generalitetets reserv.

Foto. HVAR 8 DAG.

Klubbé: Bengt Sjöforsparn.

Friherre R. har i den frivilliga skyttesaken inlagt mycket och gagnande arbete. 1895—97 var han ordförande i Stockholms skytteförbund och blef 1897 v. ordf. i centralstyrelsen för Sveriges frivilliga skarpskytteföreningar, från hvilken post han för icke länge sedan entledigades. Vid riksskyttefesten i Stockholm 1897 var R. ordf. i bestyrelsen för densamma.

Generalmajor R. är fortfarande vid en utmärkt vigör och hans resliga gestalt synes litet emellanåt på Stockholms gator. Ehuru icke någon vän af att låta fotografera sig, har friherre R. dock velat bereda HVAR 8 DAGS fotograf tillfälle att taga en bild af honom, och denna fotografi kommer förvisso att väcka glädje mångenstädes i Sverige.

Forts. från sid. 215.

På soffan under en rikt arbetad väggklocka satt karbolhern tillsammans med min mor.

Just som jag vände mig från min pianist, slog denna klocka nio ljudeliga slag.

»Det passar bra det här!»

Med en djup nigning sjönk jag ned framför min mors kavaljer och bad ödmjukt om en dans.

Jag hade tänkt mig en glimmande blixst af missbilligande ur hans stora bruna »globusar». Men nej! med en vänlig nick steg han upp och lade sin arm om mitt lif.

Märkvärdigt — han luktade icke alls af karboll!

Jag kände mig icke i mitt esse. Om han ändå hade grälat en smula eller dansat dåligt. Men intendera. Han dansade gudomligt och med det mest intagande leende i världen.

Kurgästerna, som på nioslaget hade gjort sig i ordning att lämna sällskapsrummen, stannade förvånade vid åsynen af deras stränge läkare, hvilken svängde omkring efter tonerna af: »Venus, Venus.»

»Dansa! Dansa!» uppmanade jag under lifliga nickningar, och jag lyckades äfven att få alla de närvarande att ta' sig en munter vals. Då denna var slut, satte jag mig vid pianot och dunkade en polka, en pas de quatre och en mazurka, hvilka af alla lifligt bisserades.

Då den sista tonen förklingat, slog klockan elfva, och stämningen var lifvad och glad.

Jag triumferade.

Min mor skakade på hufvudet.

Med ett stolt leende bjöd jag doktorn farväl. Han behöll min hand en sekund i sin, under det han långsamt sade:

»Opponere er morsomt — ja visst — men hvad har De for det, hvad er Takken? Ni känner Erik Böghs visa, icke sannt? Hvad stränge ord och förmaning måhända ej förmått, det skall säkert detta åstadkomma.»

En bugning, och han var — putz weg! Och tillbaka stod jag med en stor droppe malört i min glädjebägare; jag såg en trots alla protester från mitt inre — stor och brun — och smakade den sedan — — — puh!

Den 9 december 1901.

Legat till sängs en hel vecka! Jo, det är snyggt. Allt sedan dagen efter den där dansaftonen.

Vaknade på morgonen med tilltäppt hals — följden af promenaden mot vinden, sa »han». Feber — af samma orsak — och illamående, hummern, salladerna, kaffet — påstående ur samma visa källa — — ytterst nervös — dansen.

Min mor skickade efter doktorn, och han kom, medan jag ännu låg.

»God dag! Hur står det till?» sa' han nog så spetsigt.

»Tack bra!» sa' jag, så godt min tillsnörda hals det tillät.

Han kände på pulsen, såg mig i halsen och mätte temperaturen.

»Skulle ordinera en promenad mot vinden i denna charmanta storm, två präktiga humrar med olja och ättika, glace och kaffe! Och så en liten dans! Jag skriver upp något här; men det är absolut icke nödvändigt att sända efter det. Fröken behöfver ej ligga, kan godt stiga upp!»

Allt det där rabblade han upp med den likgiltigaste min i världen, under det mina tinningar bultade, och det kväljde mig, då han nämnde mat. Mitt blod steg i häftig svallning uppåt och färgade mitt ansikte eldrött.

»Jag ligger naturligtvis, kom det tjockt ur hal-

sen — och mamma är nog snäll att låta jungfrun springa efter medikamenterna!»

Jag vände ansiktet mot väggen och slöt ögonen.

»Första valsen är naturligtvis min, fröken?» —

Jag drog täcket upp om öronen.

»Och vill jag, innan jag går, lämna er dessa flata stenar, såsom varande särdeles lämpliga i och för »smörgåskastning». Och så till slut vill jag såsom en glädjande nyhet nämna, att tillståndet bland kurgästerna är i dag — mindre godt.»

»God morgon!»

Så gick han.

Fastän jag dragit täcket öfver hufvudet, så kilade hvarje ord som en hvass liten pil genom tyg och dun in i örat, och kilade och marterade värre än — — —

Jag hörde dem om och om igen, de där orden och svor honom evig fiendskap, som sagt dem, och dock var det något, som tilltalade mig, jag vet icke hvad.

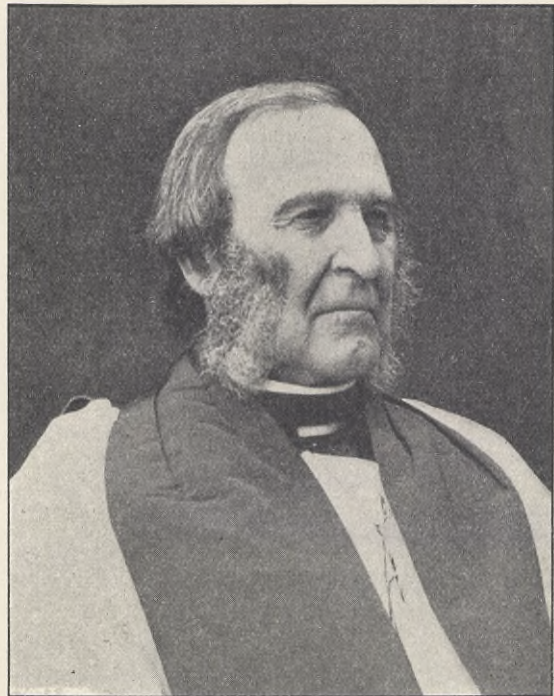
Jag låg som sagdt i sju dagar, långa, kvalfulla med nätterna fyllda af yrsel, och dagarne pinande på grund af hans besök.

»Ligga ännu? Alldeles öfverflödigt! Charmant smörgåskastnings-väder i dag! Fått en gäst nu, som är en mästare i att spela dansmusik! o. s. v.» Så ljud min »väns» hälsning, då han kom under dessa sju dagar.

Men så i går sporde jag honom kort:

Forts. sid. 220.

ÄRKEBISKOPEN AF CANTERBURY. †

Efter fotograf.

Den 23 dec. afled ärkebiskopen af Canterburv, dr Frederick Temple i en ålder af öfver 80 år. Ända tills efter de ansträngande kröningshögtidigheterna nyligen, bar åldringen varit vil god hälsa, men dessa ansträngningar, och sen-re de som följde förhandlingarne i parlamentet om skolbillen, synas ha brutit kr-fterna. Med titeln ärkebiskop af Canterburv, engel-ka kyrkans primas, följer också rangen såsom Englands förste Peer. Den årlöna, som är anslagen till den höga posten, är icke mindre än närmare 400,000 kronor.

Forts. från sid. 219.

»Får jag stiga upp i morgon?»

»Nej, blif liggande!»

Följden blef naturligtvis, att jag steg upp.

Den 11 december 1901.

Är nu åter kry!

Det är vinter ute, och snön faller i hvita, mjuka flingor, icke som hos oss på tall och gran, men på ask och bok.

Jag går nu alltid och promenerar på en läfull plats upp emot skogen — försmädligt nog i närheten af doktors villa; men jag tröstar mig med, att han sagt, att jag skulle gå vid stranden, och handlar således fortfarande mot instruktionen.

Vi ha flyttat från hotellet till en liten nätt villa med utsikt öfver Sundet.

Härom dagen kom doktorn in för att se, hur jag mädde, och han hade med sig en fiskare, som sålde hummer. Jag steg upp och lämnade rummet.

En annan dag träffades vi i lässalongen, och då underrättade han mig om, att en större bal skulle gå af stapeln strax efter jul i Köpenhamn på Conserthuset, till hvilken han kunde skaffa mig biljett.

Jag svarade endast ett kort: »Jag tackar!» Men det var något vått och varmt, som steg mig upp i ögonen, och halsen kändes lika hopsnörd, som då jag hade »fluss», då jag såg honom stå där mitt emot mig och betrakta mig så gäckande.

Jag tillade med grumlig röst.

»Det roar mig icke alltid att dansa!»

Den 12 december 1901.

Tolf dagar till jul — och den skall man fira i främmande land!

Min mor tilböd mig att få resa hem till far och syskonen öfver helgen; men jag vet inte hur det är — jag vill helst stanna här.

Jag känner mig så underlig till mods. All min oppositionslusta har flugit sin kos, och jag känner mig spak som ett lamm. Kanske kommer det af sjukdomen, kanske också däraf, att min vän Sundet ligger så stilla och fredlig i solglittret; ty i dag ha vi klart väder och klingande frost.

Man stökar borta i doktors villa. Jag kan se dit öfver från mitt fönster.

Doktors gamla mor, ännu rask och rörlig, handterar damborsten med kraft och energi, och han själf — karbolherrn — sitter böjd öfver ett fotografi framme vid fönstret och ser och ser — och bara ser.

Jag undrar, om bilden är en — kvinnas?

Hvad angår det egentligen mig.

Mitt hufvud kännes så hett — jag tror, det blir bäst att gå ett slag — — —

Den 13 december 1901.

Har icke kunnat sofva på hela natten.

I går träffade jag en af doktors jungfrur. Jag slog mig i prat med henne och fick veta, att det väntades främmande till julen i villan.

Naturligtvis var det ett fruntimmer. Men hvem hon var, visste flickan ej.

Jag nickade knappast farväl åt henne, utan gick bara på framåt, inåt skogen. Jag tyckte, jag bar på en tryckande börda invärtes, en sorg — men hvilken?

Far, mor, syskon voro friska — och jag själf äfvenså; vi hade öfverflöd på allt, behöfde ej förneka oss något. Det var väl bara inbillning den där bördan; jag hade ju all orsak att vara glad, att skratta — — —

Ha, ha, ha!

Jag förstummades tvärt. Det var ett ihåligt, tomt ljud, som irriterade mina hörselnervor, det som tonade bort mellan skogens träd. Hade jag glömt att skratta?

»Hvarför går ni här och skrattar för er själf, fröken?»

Han hade kommit, tyst och obemärkt, i den mjuka snön.

»Skrattar? Skrattade jag?»

»Nej, naturligtvis, ni grät!» Det var samma gäckeri som alltid i ton och öga.

Åter for det något fuktigt och varmt upp i ögonen på mig, så att snön blixtrade i tusen flammor på marken.

»Nå, fröken skall väl resa hem till jul?»

Jag sväljde och sväljde, innan jag fick fram ett: »Nej!»

»Jaså, inte! Men så kommer det väl främmande hit då?»

»Nej! Det var en hel njutning att få uttala det där lilla ordet så många gånger. »Det är icke alla, som få sina käresta till sig under julen!»

»Jaså, det är därför ni ser så nedstämd ut?»

Jag skulle så gärna velat svara nej, bara på grund af ordets motsägelsenatur; men här passade det bättre med ett: »Ja!»

»Ni vet således, att jag, eller rättare sagdt vi, få främmande?»

»Skvallret går!»

»Jaha, visst ja. Jag gläder mig mycket åt detta besök.»

Jag hade ingenting att svara; därför teg jag. Det förekom mig, som gick han bredvid mig, bara för att pina mig.

»Jag är säker på, att ni skall komma att tycka om henne, den damen vi vänta. — — —

Jag kände, att hans blick hvilade på mig; den brann som en het fläck på min vänstra kind — — — hon ett sådant fint, kvinnligt väsen!

»Det gläder mig!»

I ett nu dansade alla träden en vild dans för mina ögon, och jag hade en känsla af, att jag skulle falla. Han sträckte armarne mot mig; men med en förtviflans ansträngning höll jag mig upprett och tvang mina läppar att le.

»Man skulle tro, att jag kom från en bättre frukost», skämtade jag och gjorde helt om, under det en rysning skakade hela min kropp.

Jag mötte hans blick; den var orolig — läkarens oro för sin patient.

»Ni har gått för mycket!»

»För litet», svarade jag med en svag fläktning af oppositionslustan inom mig.

Vi gingo tysta tillbaka. Vid doktors villa gjorde jag halt och sade adjö.

»Vill ni ej, att jag skall följa er.»

»Nej, tack, det vore öfverflödigt», genmälde jag, så glädt jag förmädde.

Jag mera sprang än gick hemåt, och då jag upp nådde min port, först då slogs grinden igen på doktors järnstaket. Hvilken öfverflödigt omsorg för en — patient! Han var väl rädd, att jag skulle trilla omkull en gång till.

Julaftonen 1901, kl. 12 natten.

Under elfva dagar har jag varit i Köpenhamn, och under tiden har min dagbok fått slumra i fred. Men nu, nu har jag mycket att förtälja den.

Jag kunde ej stanna här, där jag var utsatt för att möta honom hvarje dag. Jag måste bort, bort — ut att förströ mina tankar, att öfverdöfva de

ord, hvilka natt som dag susade för mina öron: »Hon är ett sådant fint, kvinnligt väsen.» Men det var förgäfvets. Genom gatornas buller, musikens brus, ja, i artisternas repliker på teatrarne, jag besökte, genom allt ljödo de pinande orden tydligare än någonsin.

I dag kommo vi åter — min mor och jag. Då jag kom upp på mitt rum, satte jag mig bakom gardinen och betraktade doktorsvillan med främmande blickar.

Det började skymma. Jag såg, huru en brasa flammade därborta i hörnrummet, hvars gardiner färgades gulröda af skenet. Porten öppnades. En, två, tre figurer stego ut och gingo gången framåt. Doktorn och hans mor kände jag igen; men den tredje — en dam, lång och smärt — kände jag ej.

Jag tryckte min brännheta panna mot rutan och stirrade allt hvad jag förmådde.

Doktorn ledde sin mor längs den halkiga gången, så bjöd han äfven damen armen.

Heta tårar flöto ned för den immiga rutan, och jag kunde ej se mer.

väggarne, ända ned i salongen, hvarest han och hon voro.

Jag såg honom betrakta henne stolt och lycklig och gång på gång stryka hennes kind...

»Är ni sjuk, fröken?»

Det var ju hans röst.

Jag höll på att skrika af både förtviflan och glädje; men jag mumlade blott:

»Nej!»

»Är ni ledsen då; ni gråter ju?» Hans röst klingade så len; han tänkte väl på henne därefter.

»Nej!»

»Alltjämt nej. Är ni ännu ej trött på att säga och göra emot?» Han trefvade efter min hand för att känna mig på pulsen.

Jag tyckte mig se hans gäckande leende genom dunklet.

»Bry er inte om mig, herr doktor. Det är bara lite' hufvudvärk. Ni är säkert efterlängtdad därefter.»

»Det är ni också, fröken — — —»

»Nej, nej! Gå nu! Er fästmö väntar — — —», det sista ordet försvann i en snyftning.

KRONPRINSPARET AF SACHSEN.

FREDRIK AUGUST.

*Es war ein alter König,
Sein Herz war schwer, sein
Haupt war grau;
Der arme alte König,
Er nahm eine junge Frau.
*
Es war ein schöner Page,
Blond war sein Haupt, leicht
war sein Sinn.
Er trug die seidne Schleppe
Der jungen Königin.
*
Kennst Du das alte Liedchen?
Es klingt so süß, es klingt so
trüb!
Sie mussten beide sterben.
Sie hatten sich viel zu lieb.
H. HEINE.*

LOUISE ANTOINETTE MARIE.

Jag kastade mig ned på soffan och grät, allt hvad jag förmådde. Det var således hon, med det fina, kvinnliga väsen, som var kommen till — honom.

Jag hörde, det ringde på ytterklockan, hörde rösten, hans röst. Jag höll händerna för öronen.

Om en stund öppnade min mor dörren.

»Men min Gud, barn, är du sjuk? Hvarför ligger du i mörkret?»

En snyftning var mitt svar.

»Gråter du? Doktorn är därefter och vill så gärna presentera sin — — —»

»Äh, tyst mamma! Jag tål ej, att någon talar vid mig; jag har så ondt i mitt hufvud. Gå ned till dem igen och säg, att jag är sjuk, att jag soffer — — —»

»Vill du intet ha, lilla barn?»

»Nej, nej, gå bara!»

Hon gick, och jag var åter ensam. Jag borade ansiktet djupare ned i kudden, och så inbillade jag mig, att jag kunde se genom soffan, golfvet och

»Ni gråter ju?»

»Nej, jag gråter ej.»

»Medge nu för en enda gång, lilla oppositionsmakare, att du är ledsen och gråter, därför att du tror, att damen därefter är min fästmö.»

Han hade lyft mitt hufvud upp från kudden och själf placerat sig i soffan, dragande mig in till sig, trots mitt motstånd. Trogen min gamla vara. Ljög jag och svarade: »Nej, nej, nej!»

»Nå ja, jag skall nog lära dig att för framtiden icke ro mot strömmen, liten. Men följ nu med ned och lär känna din — svägerska.»

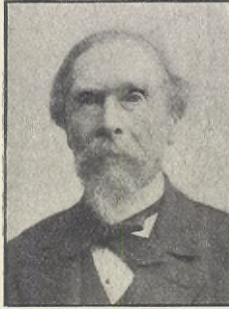
Äh, hvad det blef ljusst och lugnt inom mig. Och det fastän jag satt omsluten af »karbolherrns» armar. Äh fy, hur har jag någonsin kunnat kalla honom så — detta skall bli sista gången.

Innan vi gingo ned, hviskade han i mitt öra: »Säg, att du älskar mig, liten!»

»Nej, det gör jag visst — icke!»

Mot strömmen!

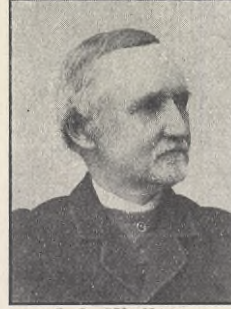
Mot strömmen!

C. S. B. LINDMAN,
f. d. kontrolldirektör i Stockholm,
ingick den 19 dec. i sitt 80:de år.

CHR. BROCKMANN,
fabrikör, Karlstad, fyllde den 24
dec. 80 år. Kommunalman.

J. O. SYLVAN,
f. d. jägmästare och kommissions-
landmätare, Visby, fyllde den 13
dec. 70 år.

A. FR. CHRISTIERNIN,
f. d. lasarettsläkare, Sundsvall,
fyllde den 8 dec. 70 år.

TH. C. A. SANDSTRÖM,
kommendör i flottan, chef för K.
marinförvaltningens intendent-
afd. m. m., fyllde den 24 dec. 50 år.

ERNST HERMAN BEHM.

Den kände framstående förstekammarledamoten, godsägaren, v. härads höfding *Ernst Herman Behm* fyllde den 18 december 60 år. Vid den fäst, som med anledning af födelsedagen gafs å Sickelsjögodset, hvilket disponeras och till större delen äges af herr Behm, uttrycktes från kamrater inom riksdag och kommun liksom från vänner en uppriktig sympati för jubilaren.

A. O. STAËL v. HOLSTEIN,
utnämndes nyligen till öfverste
och chef för kongl. 2dra Göta
artilleriregemente.

G. W. von HEIDEMAN,
major i kongl 1:sta Svea trängkår
m. m., fyllde den 17 dec. 50 år.

AUG. LILLIENAU,
sedan 1894 direktör för Sjöörsäk-
ringsaktieb. J. Ocean i Göteborg,
hvilket bolag den 14 dec. firade
sitt 30 års jubileum.

O. F. TAUBE,
f. d. generallöjtnant, fyllde den
27 dec. 70 år. (Se bicgr. i HVAR
8 DAG's III ärg. no 6.)

A. E. HJ. von HOFSTEN,
major i armén, kapten i Skara-
borgs Regt'es reserv, fyllde den
16 dec. 65 år.

K. A. von WERNSTEDT,
öfverstelöjtn. i armén. dir. i Öster-
göhl. Ensk. Banks afdeln.-kor tor i
Wadstena, fyllde den 24 dec. 65 år.

C. V. E. ANKARCRONA,
öfverste och chef för Hallands
regemente, fyllde den 14 december
55 år.

PORTRÄTTGALLERI

A. O. L. NORDWALL,
roteman, Stockholm, fyllde den 19
dec. 60 år.

L. E. LAGERROTH,
kyrkoherde i Köpinge och Lyng-
sjö församlingar, fyllde den 17
dec. 60 år.

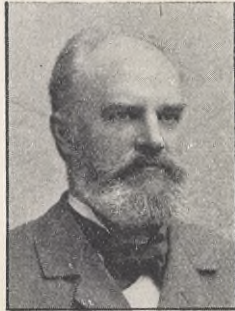
J. A. LONNGRÉN,
kyrkoherde i S:a Unnaryd sedan
1893, fyllde den 16 dec. 55 år.

TEODOR ZETIERSTRAND,
rådman, led. af riksdagens 2:dra
kammare, Norrköping, fyllde den
20 dec. 50 år.

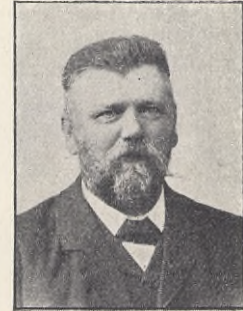
A. O. EKLUNDH,
häradsskrifvare, stadsfullmäktig,
Wexjö, fyllde den 21 dec. 60 år.

ERNST FOGMAN,
med. doktor, Stockholm, ingick
den 24 dec. i sitt 60:de år.

C. A. LINDÉN,
v. häradshöfding, stadsfiskal i
Norrköping sedan 1874, fyllde den
22 dec. 60 år.

CARL O. SJÖGREN,
godsägare och bankdirektör Borg-
holm, fyllde den 30 dec. 50 år.

O. G. HOFLUND,
läroverksadjunkt i Ystad, fyllde
den 17 dec. 50 år.

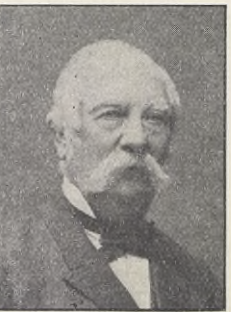
C. R. FAGERHOLM,
kronofogde, vice häradshöfding,
kommunalman, fyllde den 31 dec.
50 år.

O. A. WALLSTRÖM,
provinsialläkare i Sollefteå, fyllde
den 19 dec. 50 år.

CARL MARTELL,
grosshandlare i Stockholm, fyllde
den 18 dec. 50 år.

† A. W. BALKENHAUSEN,
grosshandlare, Sölvesborg, afled
den 20 dec. Född 1813. Kommu-
nalman.

† C. A. MÖRNER,
grefve, f. d. godsägare, afled den
19 dec., 68 år gammal.

† F. B. MAUROY,
förest. för järnvägsstyr biljett- &
blankettkontor i Stockholm, afled
den 16 dec. 64 år gammal.

† AXEL HEYMAN,
grosshandl. i Stockholm, afled
den 16 dec. Född 1859.

DEN NYA NILDAMMEN VID ASSOUAN.

Efter fotografi.

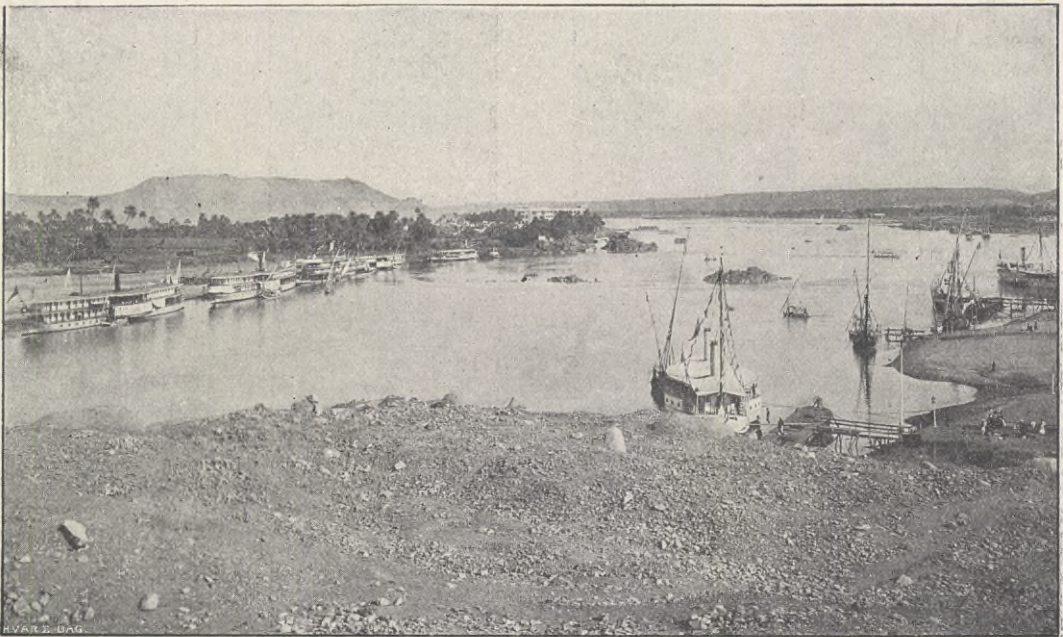
Kliché: Kem. A.-B. Bengt Silfverparre Stålm—Gbg.

KHEDIVEN AF EGYPTEN ÖPPNAR DAMMSLUSSARNE genom tryckning på en liten elektrisk knapp.

Det jättearbete, som fortgått i nära 5 års tid, och som omfattat uppförandet af granitdämmen tvärs öfver Nilfloden vid Assouan, har nu funnit sin afslutning i den invigning som genom khedivens samt härtigparets af Connaught närvaro fick en särskildt högtidlig prägel.

Den nu ifrågavarande dammbyggnaden är ett led i det system som går ut på att reglera Nilens vattenflöde. Som bekant, är det fina slam som följer Nilvattnet af en ofantlig betydelse för jordens

bördighet i närheten af floden, och medan flodvattnet tidtals är helt borttorkadt, försar det däremot andra tider med sådan våldsamt att slammets föres ut i Medelhafvet, förbi de marker som så väl behöfva det. Med den dammbyggnad som nu, med 14,000 mans arbete natt och dag, och för en kostnad af c:a 40 millioner kronor, är utförd, skall obördiga marker blomstra och bidra till det nya Egyptens framåtskridande välstånd under den unge khedivens spira.

Efter fotografi.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Silfverparre Stålm—Gbg.

NILENS UTSEENDE VID ASSOUAN.